

מסכת מעשרות

פרק ב משנה ז

השוכר את הפועל לקצות עמו בתאנים, אִמַּר לוֹ עַל מִנְתַּי
שְׂאוּכַל תְּאֲנִים, אוֹכַל וּפְטוּר. עַל מִנְתַּי שְׂאוּכַל אֲנִי וּבְנֵי בֵיתִי,
אוֹ שְׂיֹאכַל בְּנֵי בִשְׂכָרִי, הוּא אוֹכַל וּפְטוּר, וּבְנוֹ אוֹכַל וְחֵיב. עַל
מִנְתַּי שְׂאוּכַל בְּשַׁעַת הַקְצִיעָה וּלְאַחַר הַקְצִיעָה, בְּשַׁעַת הַקְצִיעָה
אוֹכַל וּפְטוּר, וּלְאַחַר הַקְצִיעָה אוֹכַל וְחֵיב, שְׂאִינוֹ אוֹכַל מִן
הַתּוֹרָה. זֶה הַכֵּל, הָאוֹכַל מִן הַתּוֹרָה, פְּטוּר, וְשְׂאִינוֹ אוֹכַל מִן
הַתּוֹרָה, חֵיב: